

A

ASUMIKO
NAKAMURA

B

ASUMIKO
NAKAMURA

manga

LE THEATRE DE A & B

Írta: Yuuko

A mangaka hölgy neve leginkább azoknak lehet ismerős, akik olvasták vagy látták a Doukyuusei című BL történetet. Ha még esetleg nem hallottatok róla, akkor olvassátok el Catrin remek cikkét (AniMagazin 44), de most nem a BL történeteivel fogunk foglalkozni. Ugyanis Nakamura-sensei több oneshot mangát is publikált a Gothic & Lolita Bible magazinban. Ha esetleg valaki nem tudja pontosan, a oneshot egy egyetlen fejezetből álló manga, amelyet gyakran egy adott játékhoz, light novelhez való reklámként alkalmaznak vagy éppen felméri, hogy a oneshot alapján mekkora lenne az igény az esetleges teljes sorozatra. Ebben az esetben viszont a rövid történetek akár önállóan is megállják a helyüket, és kerek történeteket alkotnak.

Gothic & Lolita Bible

Maga a Gothic & Lolita Bible egy olyan kiadvány, amely egyszerre folyóirat, illetve könyv jellegű, vagyis egy mook. Ez a kifejezés az angol magazine és book szavak összeolvadásából jött létre. Mint ahogy a címből is látható, a gótikus és a lolita divatra összpontosító japán divatmagazinnal van szó, amit az tesz egyedivé, hogy a divatok bemutatása mellett mangákat is publikáltak benne. Persze, ezeknek szereplői szintén eme stílusirányzatok követői, már csak azért is, hogy hűek maradjanak a kiadvány tematikájához. 2001-ben alapította Suzuki Mariko, magát az ötletet pedig egy zenész hölgy, Mana adta. Az ő nevéhez fűző-

dik egyébként az „EGA”/„EGL” (elegant, gothic, aristocrat, illetve elegant, gothic, lolita) kifejezés megalkotása is, amellyel magát a lolita stílust is szokták jellemezni. Ugyanakkor szigorúan véve a goth loli is csak egy irányzatot jelent a szubkultúrán belül, de ez jelen cikkünk esetében nem annyira lényeges. A Gothic & Lolita Bible kiadványai 2008-tól 2009-ig angolul is megjelentek a Tokyo-pop jóvoltából. Azonban végül nemcsak az angol nyelvű kiadás szűnt meg, mivel 2017 óta Japánban sem jelent meg belőle több szám.

A lolita szubkultúra nem meglepő módon Japánban, egészen pontosan Harajukuban alakult ki a 70-es, 80-as évek idején. Az inspirációját a 19. századi európai, főleg nagy-britanniai viktoriánus öltözékek adták. Jellemző a stílus követőire a térdig érő, harang alakú szoknya, illetve alsószoknya viselése; buggyos ujjú, fodros blúzok; térdig érő zoknik és pántos szandálok. A színek és kiegészítők irányzatonként eltérőek, de a fodrok, a csipkék és a masnik mindre jellemzőek.

Le Theatre de A & B

A Nakamura Asumiko által rajzolt alakok általában légiések, törékenyek és gyönyörűek nemtől függetlenül. Női főszereplői pedig fantasztikus ruhákba öltözött loliták, akik mind szépek és fiatalok. Ugyanakkor, bár egy divatmagazinba készültek ezek a oneshotok, mégis érdemes lehet őket elolvasni. Mindegyik rövid történet elgondolkodtató és érdekes a maga módján, egyáltalán nem csak azért készültek, hogy egy-egy ruhát vagy éppen magát a szubkultúrát népszerűsítsék. Van benne egy-két könnyedebb hangvételű romantikus vagy éppen humoros történet is, de a legtöbb tragikus hangvételű, és hiába csak pár oldalas, mégis sokáig az olvasóval tud maradni. A magazinba publikált műveit két gyűjtőkötetben adták ki. A Le Theatre de A (2005-2008) című gyűjtőkötet 15, míg a Le Theatre de B (2009-2012) 13 darab oneshotot foglal magába. Annak ellenére,

hogy mindkét gyűjtőkötet kiadási sorrendben tartalmazza a történeteket, jelen esetben a „fejezetről fejezetre” történő olvasás nem a legideálisabb. Több történet is összefügg egymással, de nem egymás után következnek, sőt, nem is mindig ugyanabban a kötetben találhatóak. Így ennek a cikknek a célja az ajánlás mellett még egy olvasási útmutató összeállítása is, ha esetleg bárki kedvet kapott az elolvasásukhoz.

Alice/Alistair és a Nyúl

Ez a leghosszabb terjedelmű történet, amely összesen öt oneshotot foglal magába, ezek pedig sorrendben a Childhood's End (3. A), a Bite Me Something (4. A), a Looks Like a Teaspoon (12-13. A), az A is for Alice (4. B) és a Welcome to Wonderland (13. B). A történet alapját az Alice Csodaországban adja, hiszen Alice és a Nyúl találkozására épül egy kis csavarral. Alistair egy magányos kisfiú, akit az iskolában állandóan zaklatnak a lányos kinézete miatt.

Végül létrehozza az Alice nevű alteregóját, aki éjszakánként a városban sétál gyönyörű ruhákat viselve. Egy nap a kertben találkozik egy furcsa alakkal, aki a Nyúl néven mutatkozik be neki. Amikor pedig az ismeretlen továbbáll, Alice követi őt egyenesen Csodaországba. Mivel még így is egy nagyon rövidke történetről van szó, így ennél többet nem szeretnék elárulni róla, de mindenképpen kiemelt helyet foglal el a gyűjtőkötetekben.

Hasonlóan a többi oneshothoz, a fekete-fehér rajzokat a mangaka hölgy itt is feldobta egy-

egy harmadik színnel. Ezeket főleg a ruhák, kiegészítők kiemelésére használja benne – ahogy azért mégiscsak egy divatmagazinhoz illik. Jelen „minisorozat” esetében sötétkéket, világoskéket, barnát és lilás-rózsaszínt használ, míg a befejező fejezetben mindegyik korábbi szín megjelenik benne, de ekkor leginkább a kék és a lila dominál.

Vámpírvadászat

A második leghosszabb összefüggő történet egy vámpírvadászról, egy vámpírról, illetve egy (meglepetés) goth loliról szól, aki tanítványi szerepkört szeretne betölteni. De vajon ki is lesz a mestere? A vámpír vagy a vámpírvadász? Összesen négy oneshotot tartalmaz, ezek a Long Along Alonging (5. A), a Lecon un (7. A), a Highland Walker (9. A) és a Free Fitting for Her (8-9. B). Itt remékl látható, hogy Nakamura-sensei nem minden esetben használ csak egy plusz színt a mangáihoz, hiszen ebben az esetben találkozhatunk sárga-sötétzöld, illetve halványzöld-narancssárga árnyalatokkal is a bordó és a kék színek mellett. Talán ez a leghumorosabb történetszál az egész gyűjteményből, ráadásul érdekes csattanók is voltak benne.

Két fejezetes történetek

Ezekon kívül még négy, 2-2 fejezetes összefüggő történet található a gyűjtőkötetekben. Vannak olyanok, amelyek közvetlen folytatásai

egymásnak, míg mások csak azonos környezetben játszódnak vagy épp szerepel bennük ugyanaz a szereplő. A Perfect Word (10. A) és a Perfect Lady (11. A) az első kategóriába illik. A középpontjában egy fiatal feleség áll, akinek a férje halálos beteg. Az első oneshot a múltat mutatja be, amelyben a citromsárga szín dominál, míg a második már a jelenre fókuszál, ahol a hölgy igyekszik talpra állni. Ennél már a narancssárga a harmadik szín, azonban a visszaemlékezéseket továbbra is a citromsárga jellemzi.

A The Teddy Bear Murder Case (2. B) és a The Four Sisters Murder Case (3. B) megjelenési sorrendben is követik egymást, azonban időrendileg éppen fordítva lennének. Ennek ellenére

szeríniem igazából mindegy, hogy ezt a két történetet milyen sorrendben olvassa el az ember. Az első oneshot egy magánlányiskolában történt sorozatgyilkosságra fókuszál, ahol minden áldozat mellett egy teddy macit találtak. Egy híres nyomozót és annak tanítványát bízzák meg az eset felderítésével. Míg a második oneshot egy előzménytörténetnek mondható, vagyis hogy milyen ügy kapcsán találkozott először a nyomozó a tanítványával. Magát a rajzolást itt először a lila, majd a vörös szín teszi különlegessé.

A következő két oneshot esetében is hasonló a helyzet. A The Bedroom Girl, The Sculpture Room Girl (5. B) bár a későbbi gyűjtőkötetben jelent meg, de mégis a Velvet Going Underground (2. A) előtt játszódik. Mindkét történetnek a bábkészítő mester a főszereplője. Az első történetben egy gazdag férfi megkéri, hogy készítse el haldokló kislányának az élethű mását. A bábkészítő hozzá is lát a munkához, azonban a baba hirtelen megszólal...

Míg a második történetben a már idősebb bábkészítő mester elkészíti mesterművét, a gyönyörű Pinocchót, aki szintén életre kel. Mindkét művet átjárja egy tragikus hangulat, amit a zöld és kék árnyalataival emel ki még jobban a mangaka.

Az utolsó két oneshot esetében viszont csak a világ azonos, a szereplők nem. A Parade (16. A) a Vörös Királyság egyik hercegnőjének az esküvői menetét követi, akit férjhez adtak a Kék Királyság egyik hercegéhez. A hagyomány szerint egy halálraítélt ember hímzi a menyasszonyi ruháját, hogy a hercegnőben lévő összes sötétség átszálljon a bűnösbe. Az út végén a lányt az új élet várja egy nála sokkal idősebb férj oldalán, míg a férfit a halál... Vagy mégsem? A Rose drunk, Pale moon (10. B) szintén egy Vörös Királyságból származó hercegnő történetét mutatja be, aki egy Kék Királyságban lévő erődben raboskodik. Azonban szerencsére az őrei sokkal együttérzőbbek, mint gondolná. A Parade a többi oneshottól eltérően teljesen fekete-fehér – azonban ez semmit sem von le az értékéből –, míg a második oneshot esetében a történetből adódóan a kék és a vörös szín dominál.

„Valódi” oneshotok

A többi 10 oneshot viszont már tényleg önálló, vagyis egy-egy viszonylag befejezett történetet mutatnak be. Ezeknek a műfajai szintén változatosak: van benne egy viszonylag shoujo beütésű

történet egy festőnőről és a modelljéről (Angel's Eggs), de vannak benne megható, tragikus, vagy éppen olyan oneshotok is, amelyekre mindkettő jellemző. Végigkövethetjük egy haldokló gyilkos utolsó pillanatait (Till Dawn); egy kisfiú találkozását egy sellővel (The Pearl Blue Story); egy háromszemű lány felnövéstörténetét (Hello, My Sister); betekintést nyerhetünk egy szobor gondolataiba (The Happy Prince); illetve kapunk még egy alternatív és tragikus Mikulás újraértelmezést is (Noel). Az én személyes kedvencem pedig a lányként ábrázolt zongora története, akinek végignézhetjük gyakorlatilag az egész életét (I am a Piano). Van még benne egy kissé bizarr oneshot, amely egy Piroska és a Farkas újragondolás egy elég meglepő csattanóval a végén (My Skin on My Back). Kapunk még egy misztikus, tökéletes hallucinációkat okozó teáról (The Tea Garden) és egy angyal-démon – nem romantikus kapcsolatban lévő – párosról szóló szösszenetet (B&W). Nakamura Asumiko nagyon változatos színeket használ ezeknél is: a

piros, a kék, a sárga, a zöld és a barna különböző árnyalatait, de összességében elmondható, hogy legtöbbször a kék szín variációit választotta.

Összességében

Már a Doukyuusei elolvasása után megnyert magának a mangaka, de ezeknek a minisztoriknak az elolvasása után még jobban megszerettem a munkásságát. Nagyon szép, letisztult rajzai vannak, és külön tetszett, hogy nem félt kihasználni a harmadik szín adta lehetőségeket. Beleolvastam a Gothic & Lolita Bible-ben publikáló többi mangaka műveibe, és néhány esetben úgy éreztem, hogy ők viszont nem mindig tudtak ezzel élni. Persze, azért nem felejtettem el, hogy Nakamura Asumiko eme gyűjtőköteteteinek esetében is előfordultak olyan oneshotok, amik csak fekete-fehérek voltak, illetve ha egyszerre két fejezet jelent meg egy adott történetből, akkor a második fejezet már szintén fekete-fehér volt. Ugyanakkor ez semmit nem von le ezeknek a oneshotoknak az értékéből – míg néhány másik mangaka műveinek esetében éreztem, hogy dobott volna rajtuk egy kis kiemelés.

A legtöbb rövidebb történet drámai volt és elgondolkodtató, de az összefüggő oneshotok esetében már megjelent a mélyebb mondanivaló, illetve a humor is – utóbbi főleg a vámpíros történet esetében. Számomra a legnagyobb kedvenc Alice/Alistair története, valamint az I am the Piano és

a Till Dawn lett. Ajánlom mindenki figyelmébe, akinek bármelyik sztori is felkeltette a figyelmét, vagy csak megtetszett a rajzolás – egyikben sem fog csalódnia.

Le Theatre de A

1. Angel's Eggs
2. Velvet Going Underground
3. Childhood's End
4. Bite Me Something
5. Long Along Alonging
6. Till Dawn
7. Lecon un
8. My Skin on My Back
9. Highland Walker
10. Perfect Word
11. Perfect Lady
- 12-13. Looks Like a Teaspoon
14. The Pearl Blue Story
15. I am a Piano
16. Parade

Le Theatre de B

1. Noel
2. The Teddy Bear Murder Case
3. The Four Sisters Murder Case
4. A is for Alice
5. The Bedroom Girl, The Sculpture Room Girl
6. B&W
7. The Tea Garden
- 8-9. Free Fitting for Her
10. Rose drunk, Pale moon
11. Hello, My Sister
12. The Happy Prince
13. Welcome to Wonderland